http://www.kremlin.ru/events/president/news/67843

VERTALING GOOGLE TRANSLATE.

Toespraak van de president van de Russische Federatie

Vladimir Poetin: Beste burgers van Rusland! Beste vrienden!

Ik denk dat het vandaag opnieuw nodig is om terug te komen op de tragische gebeurtenissen in Donbas en de belangrijkste kwesties om de veiligheid van Rusland zelf te garanderen.

Ik zal beginnen met waar ik het over had in mijn toespraak van 21 februari van dit jaar. Ik heb het over wat voor ons bijzonder zorgwekkend en verontrustend is, over de fundamentele bedreigingen die onverantwoordelijke politici in het Westen jaar na jaar, stap voor stap, ruw en onaangenaam creëren met betrekking tot ons land. Ik heb het over de uitbreiding van het NAVO-blok naar het oosten, waardoor zijn militaire infrastructuur dichter bij de grenzen van Rusland komt te liggen.
Het is algemeen bekend dat we al 30 jaar hardnekkig en geduldig proberen om het met de leidende NAVO-landen eens te worden over de beginselen van gelijke en ondeelbare veiligheid in Europa. Als reactie op onze voorstellen zijn we voortdurend geconfronteerd met cynische misleiding en leugens of met pogingen tot druk en chantage, terwijl ondertussen, ondanks al onze protesten en zorgen, het Noord-Atlantisch bondgenootschap gestaag wordt uitgebreid. De militaire machine is in beweging en komt, ik herhaal, dicht bij onze grenzen.

Waarom gebeurt dit allemaal? Waar komt deze brutale manier van praten vandaan, vanuit de positie van hun eigen exclusiviteit, onfeilbaarheid en permissiviteit? Waar komt de minachting en veronachtzaming voor onze belangen en absoluut legitieme eisen vandaan?

Het antwoord is duidelijk, alles is duidelijk en voor de hand liggend. De Sovjet-Unie verzwakte aan het eind van de jaren tachtig en stortte toen helemaal in. De hele gang van zaken die toen plaatsvond is een goede les voor ons vandaag, het heeft overtuigend aangetoond dat verlamming van macht en wil de eerste stap is naar volledige degradatie en vergetelheid. We moesten even ons zelfvertrouwen verliezen, en dat was het - het machtsevenwicht

in de wereld was verbroken.

Dit heeft ertoe geleid dat eerdere verdragen en overeenkomsten niet langer van kracht zijn.Overtuigingen en verzoeken helpen niet.Alles wat de hegemonie, de machthebbers, niet aanstaat wordt archaïsch, achterhaald, overbodig verklaard. En omgekeerd: alles wat hen gunstig lijkt, wordt in laatste instantie als waarheid gepresenteerd, koste wat het kost, lomp, met alle middelen doorgedrukt.Andersdenkenden worden op de knieën gedwongen.

Waar ik het nu over heb gaat niet alleen Rusland aan en niet alleen ons.Het gaat om het hele systeem van internationale betrekkingen en soms zelfs om de bondgenoten van de VS zelf. Na de ineenstorting van de USSR begon de herverdeling van de wereld feitelijk, en de gevestigde normen van het internationaal recht - en de belangrijkste, fundamentele normen werden aangenomen als gevolg van de Tweede Wereldoorlog en consolideerden in veel opzichten de resultaten ervan - begonnen zich te bemoeien met degenen die zichzelf tot overwinnaars uitriepen in de Koude Oorlog.
Natuurlijk was het in het praktische leven, in de internationale betrekkingen, in de regels voor hun regulering, noodzakelijk om rekening te houden met de veranderingen in de wereldsituatie en het machtsevenwicht zelf.Dit had echter professioneel, soepel en geduldig moeten gebeuren, met inachtneming en respect voor de belangen van alle landen en met begrip voor hun verantwoordelijkheid.Maar nee - de staat van euforie van absolute superioriteit, een soort modern soort absolutisme, en ook tegen de achtergrond van een laag niveau van algemene cultuur en arrogantie van degenen die beslissingen voorbereiden, maken en doordrukken die alleen gunstig zijn voor henzelf.De situatie begon zich te ontwikkelen volgens een ander scenario.

We hoeven niet ver te gaan voor voorbeelden.Ten eerste voerden ze zonder enige sanctie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties een bloedige militaire operatie uit tegen Belgrado, met vliegtuigen en raketten midden in het centrum van Europa.Een aantal weken van onophoudelijke bombardementen op vreedzame steden en vitale infrastructuur.We moeten onszelf aan deze feiten herinneren, want sommige westerse collega's herinneren zich deze gebeurtenissen niet graag en als we erover praten, wijzen ze liever niet op de normen van het internationaal recht, maar op de omstandigheden, die ze naar eigen goeddunken interpreteren.

Daarna waren Irak, Libië en Syrië aan de beurt.Het onrechtmatige gebruik van militair geweld tegen Libië en de perversie van alle besluiten van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties over de Libische kwestie leidden tot de volledige vernietiging van de staat, tot het ontstaan van een enorme broeinest van internationaal terrorisme, tot het feit dat het land in een humanitaire ramp stortte en in de afgrond van een burgeroorlog die al vele jaren woedt.De

tragedie die honderdduizenden, miljoenen mensen veroordeelde, niet alleen in Libië, maar in de hele regio, gaf aanleiding tot een massale migratie-exodus van Noord-Afrika en het Midden-Oosten naar Europa.

Een vergelijkbaar lot stond Syrië te wachten. De militaire operaties van de Westerse coalitie in dat land zonder de toestemming van de Syrische regering en de sanctie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties zijn niets minder dan agressie en interventie.

Maar natuurlijk neemt de invasie van Irak, ook zonder enige wettelijke grond, een speciale plaats in deze reeks in. Als voorwendsel hadden de VS zogenaamd betrouwbare informatie over de aanwezigheid van massavernietigingswapens in Irak.Om dat te bewijzen, schudde de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken in het openbaar, voor het oog van de hele wereld, met een flesje wit poeder en verzekerde iedereen dat dit chemische wapens waren die in Irak werden ontwikkeld.
En toen bleek dat het allemaal nep was, bluf: er zijn geen chemische wapens in Irak. Ongelooflijk, verbazingwekkend, maar het feit blijft. Er is gelogen op het hoogste staatsniveau en vanaf de hoge tribune van de VN. En het resultaat was enorme verliezen, vernietiging en een ongelooflijke toename van terrorisme.

Over het algemeen krijg je de indruk dat vrijwel overal, in veel delen van de wereld, waar het Westen orde op zaken stelt, de resultaten bloedige, ongenezen wonden zijn, de zweren van internationaal terrorisme en extremisme. Alles wat ik heb gezegd is het meest flagrante voorbeeld van minachting voor het internationaal recht, maar het is zeker niet het enige.
Dit omvat ook de belofte aan ons land om de NAVO geen centimeter naar het oosten uit te breiden. Ik herhaal: ze hebben me bedrogen, of, om het in gewone taal te zeggen: ze hebben me gewoon bedrogen. Ja, je hoort vaak dat politiek een smerige business is. Misschien wel, maar niet zo veel, niet in die mate. Dergelijk vals gedrag is immers niet alleen in strijd met de beginselen van de internationale betrekkingen, maar vooral ook met de algemeen erkende normen van moraal en ethiek. Waar is hier rechtvaardigheid en waarheid? Niets dan leugens en hypocrisie.

Overigens schrijven en praten Amerikaanse politici, politicologen en journalisten zelf over het feit dat er de afgelopen jaren in de Verenigde Staten een waar ‘imperium van leugens’ is ontstaan. Het is moeilijk om het hiermee oneens te zijn, het is gewoon zo. Maar er is geen reden om bescheiden te zijn: de VS zijn tenslotte een groot land, een systeemvormende macht. Al haar satellieten knikken niet alleen gedwee en gehoorzaam mee, maar zingen ook bij elke gelegenheid met haar mee, maar kopiëren ook haar gedrag en accepteren enthousiast de regels die hen worden aangeboden. Daarom kunnen we met alle recht zeggen dat het gehele zogenaamde Westerse blok, gevormd

door de Verenigde Staten naar hun eigen evenbeeld en gelijkenis, precies dat “rijk van leugens” is.

Wat ons land betreft, na de ineenstorting van de USSR, ondanks de ongekende openheid van het nieuwe, moderne Rusland, de bereidheid om eerlijk samen te werken met de VS en andere westerse partners, en ondanks de feitelijke eenzijdige ontwapening, probeerden ze ons onmiddellijk uit te knijpen, af te maken en volledig te vernietigen. Dit is precies wat er gebeurde in de jaren negentig en begin jaren 2000, toen het zogenaamde collectieve Westen het separatisme en de huurlingenbendes in het zuiden van Rusland het meest actief steunde. Wat een offers, wat een verliezen heeft dit ons gekost, wat een beproevingen hebben we moeten doorstaan voordat we eindelijk de ruggengraat van het internationale terrorisme in de Kaukasus konden breken. Wij herinneren ons dit en zullen het nooit vergeten.

Ja, tot voor kort hebben ze inderdaad geprobeerd ons te gebruiken voor hun eigen belangen, onze traditionele waarden te vernietigen en ons hun pseudo-waarden op te leggen die ons, ons volk, van binnenuit zouden ondermijnen. Het zijn houdingen die ze al agressief in hun landen opleggen en die rechtstreeks leiden tot degradatie en ontaarding, omdat ze in strijd zijn met de aard van de mens. Dat zal nooit gebeuren, dat is nog nooit iemand gelukt. Het zal nu ook niet werken.

Ondanks alles hebben we in december 2021 toch opnieuw een poging gedaan om met de Verenigde Staten en haar bondgenoten tot een akkoord te komen over de beginselen van het waarborgen van de veiligheid in Europa en het niet uitbreiden van de NAVO. Alles tevergeefs. Het Amerikaanse standpunt blijft ongewijzigd. Zij vinden het niet nodig om met Rusland over deze voor ons zo belangrijke kwestie te onderhandelen. Bij het nastreven van hun eigen doelen verwaarlozen zij onze belangen.

En natuurlijk hebben we in deze situatie een vraag: wat moeten we nu doen, wat kunnen we verwachten? Uit de geschiedenis weten we goed hoe de Sovjet-Unie in 1940 en begin 1941 van de vorige eeuw op alle mogelijke manieren heeft geprobeerd het begin van de oorlog te voorkomen of op zijn minst uit te stellen. Om dit doel te bereiken, probeerde hij tot op het laatste moment een potentiële aanvaller niet te provoceren en voerde hij de meest noodzakelijke, voor de hand liggende acties niet uit, of stelde hij ze uit, ter voorbereiding op het afslaan van een onvermijdelijke aanval. En de stappen die uiteindelijk werden genomen, kwamen al dramatisch laat.

Hierdoor was het land niet voorbereid op de inval van nazi-Duitsland, dat op 22 juni 1941 ons vaderland aanviel zonder de oorlog te verklaren. De vijand werd gestopt en vervolgens verpletterd, maar de prijs daarvoor was enorm. De poging om de agressor aan de vooravond van de Grote Vaderlandse Oorlog te sussen, bleek een vergissing te zijn die ons volk veel geld heeft gekost. In de eerste maanden van de militaire operaties verloren we enorme, strategisch belangrijke gebieden en miljoenen mensen. Wij zullen zo'n fout niet nog een keer maken; wij hebben daartoe het recht niet.

Zij die openlijk, straffeloos en, ik benadruk, zonder enige grond daarvoor, aanspraak maken op de wereldheerschappij, verklaren ons, Rusland, tot hun vijand. Ze beschikken vandaag de dag werkelijk over grote financiële, wetenschappelijke, technologische en militaire mogelijkheden. Wij weten dit en beoordelen objectief de bedreigingen die voortdurend in onze richting worden geuit op economisch gebied, evenals ons vermogen om weerstand te bieden aan deze schaamteloze en permanente chantage. Ik herhaal: wij beoordelen ze zonder illusies, uiterst realistisch.
Op militair gebied is het moderne Rusland, zelfs na de ineenstorting van de USSR en het verlies van een aanzienlijk deel van zijn potentieel, vandaag de dag een van de machtigste kernmachten ter wereld. Bovendien beschikt het over bepaalde voordelen op het gebied van een aantal van de nieuwste wapentypen. In dit opzicht mag niemand eraan twijfelen dat een directe aanval op ons land tot een nederlaag en ernstige gevolgen voor een potentiële agressor zal leiden.

Tegelijkertijd veranderen technologieën, waaronder defensietechnologieën, snel. Het leiderschap op dit gebied gaat van hand tot hand, en dat zal ook in de toekomst zo blijven. Maar als we dit toestaan, zal de militaire ontwikkeling van de gebieden die aan onze grenzen grenzen, nog tientallen jaren duren, en misschien wel voor altijd. Dit zal een steeds grotere en absoluut onaanvaardbare bedreiging voor Rusland vormen.
Zelfs nu de NAVO zich naar het oosten uitbreidt, wordt de situatie voor ons land elk jaar slechter en gevaarlijker. Bovendien heeft de NAVO-leiding de afgelopen dagen rechtstreeks gesproken over de noodzaak om de vooruitgang van de infrastructuur van de Alliantie tot aan de grenzen van Rusland te versnellen en te forceren. Met andere woorden: ze verharden hun standpunt. Wij kunnen niet langer alleen maar blijven toekijken wat er gebeurt. Het zou absoluut onverantwoord van ons zijn.

De verdere uitbreiding van de infrastructuur van de Noord-Atlantische Alliantie en de militaire ontwikkeling van de Oekraïense gebieden die is begonnen, zijn voor ons onaanvaardbaar. Het probleem is natuurlijk niet de NAVO-organisatie zelf – het is slechts een instrument van het Amerikaanse buitenlandse beleid. Het probleem is dat in de aan ons grenzende gebieden – ik merk op, in onze eigen historische gebieden – een vijandige “anti-Russische”

vijand wordt gecreëerd, die onder volledige externe controle is geplaatst, intensief wordt bewoond door de strijdkrachten van de NAVO-landen en wordt volgepompt met de modernste wapens.

Voor de VS en haar bondgenoten is dit het zogenaamde beleid om Rusland in toom te houden, met duidelijke geopolitieke voordelen. En voor ons land is dit uiteindelijk een kwestie van leven of dood, een kwestie van onze historische toekomst als volk. En dit is geen overdrijving, dit is waar. Dit is een reële bedreiging, niet alleen voor onze belangen, maar ook voor het voortbestaan van onze staat en haar soevereiniteit. Dit is de rode lijn waar al zo vaak over gesproken is. Ze staken de grens over.

In dit verband, over de situatie in Donbass. We zien dat de krachten die in 2014 de staatsgreep in Oekraïne pleegden, de macht grepen en in handen hielden met behulp van - in feite - decoratieve verkiezingsprocedures, maar uiteindelijk de vreedzame oplossing van het conflict hebben opgegeven. Acht jaar lang, acht eindeloze jaren, hebben we er alles aan gedaan om de situatie op vreedzame, politieke wijze op te lossen. Het is allemaal tevergeefs.

Zoals ik in mijn vorige toespraak al zei: je kunt niet zonder mededogen naar de gebeurtenissen daar kijken. Het was gewoonweg onmogelijk om dit allemaal te verdragen. Het was noodzakelijk om deze nachtmerrie onmiddellijk te stoppen: genocide op de miljoenen mensen die daar wonen, die alleen op Rusland vertrouwen, alleen op jou en mij. Het waren juist deze aspiraties, gevoelens en pijn van het volk die ons voornaamste motief vormden voor het besluit om de volksrepublieken van Donbass te erkennen.

Wat ik belangrijk vind om verder te benadrukken. Leidende NAVO-landen steunen op alle mogelijke manieren extreme nationalisten en neonazi's in Oekraïne om hun eigen doelen te bereiken, die op hun beurt de bevolking van de Krim en Sebastopol nooit zullen vergeven voor hun vrije keuze: hereniging met Rusland.

Ze zullen uiteraard ook naar de Krim gaan, en net als naar de Donbass, met een oorlog, om te doden, zoals de straftroepen van de bendes van Oekraïense nationalisten, handlangers van Hitler, weerloze mensen hebben gedood tijdens de Grote Vaderlandse Oorlog. Ze verklaren ook openlijk dat ze aanspraak maken op een aantal andere Russische gebieden.

De gehele gang van zaken en de analyse van de binnenkomende informatie laten zien dat een botsing tussen Rusland en deze strijdkrachten onvermijdelijk is. Het is slechts een kwestie van tijd: ze bereiden zich voor en wachten op het juiste moment. Nu beweren ze ook dat ze kernwapens bezitten. Wij zullen niet toestaan dat dit gebeurt.
Zoals ik al eerder zei, accepteerde Rusland na de val van de USSR een nieuwe geopolitieke realiteit. Wij respecteren en zullen alle nieuw gevormde landen in de voormalige Sovjet-Unie blijven respecteren. Wij respecteren en zullen hun soevereiniteit respecteren. Een voorbeeld hiervan is de hulp die wij hebben verleend aan Kazachstan, een land dat te maken kreeg met tragische gebeurtenissen die een bedreiging vormden voor zijn staat en integriteit. Maar Rusland kan zich niet veilig voelen, zich niet ontwikkelen of bestaan vanwege de constante dreiging die uitgaat van het grondgebied van het huidige Oekraïne.

Ik wil u eraan herinneren dat we in de periode 2000-2005 terroristen in de Kaukasus militair hebben afgeremd, de integriteit van onze staat hebben verdedigd en Rusland hebben behouden. In 2014 steunden ze de bevolking van de Krim en Sebastopol. In 2015 werden de strijdkrachten ingezet om een betrouwbare barrière op te werpen tegen de penetratie van terroristen vanuit Syrië in Rusland. We hadden geen andere manier om onszelf te beschermen.

Hetzelfde gebeurt nu. U en ik hebben eenvoudigweg geen andere optie meer om Rusland en ons volk te verdedigen, dan de optie die we vandaag gedwongen zijn te gebruiken. Omstandigheden vereisen dat wij onmiddellijk en daadkrachtig handelen. De Volksrepublieken van Donbass hebben Rusland om hulp gevraagd.

In dit verband heb ik, overeenkomstig Artikel 51, Deel 7 van het Handvest van de Verenigde Naties, met de goedkeuring van de Federatieraad van Rusland en in overeenstemming met de vriendschaps- en wederzijdse bijstandsverdragen met de Volksrepubliek Donetsk en de Volksrepubliek Loegansk, die op 22 februari van dit jaar door de Federale Vergadering zijn geratificeerd, besloten een speciale militaire operatie uit te voeren.

Het doel is om mensen te beschermen die al acht jaar het slachtoffer zijn van mishandeling en genocide door het regime in Kiev. Om dit doel te bereiken, zullen we streven naar de demilitarisering en denazificatie van Oekraïne. Ook zullen we degenen die talloze bloedige misdaden tegen burgers, waaronder burgers van de Russische Federatie, hebben begaan, voor de rechter brengen.

Tegelijkertijd voorzien onze plannen niet in de bezetting van Oekraïense gebieden. Het is niet onze bedoeling om wie dan ook iets met geweld op te leggen. Tegelijkertijd horen we dat er de laatste tijd in het Westen steeds vaker wordt gesteld dat de documenten die door het totalitaire regime van de Sovjet-Unie zijn ondertekend en die de gevolgen van de Tweede Wereldoorlog consolideerden, niet langer zouden moeten worden uitgevoerd. Tja, wat kan ik daarop zeggen?

De gevolgen van de Tweede Wereldoorlog en de offers die ons volk bracht op het altaar van de overwinning op het nazisme, zijn heilig. Maar dit staat niet in tegenspraak met de hoge waarden van mensenrechten en vrijheden, gebaseerd op de realiteiten die zich in de loop van de naoorlogse decennia hebben ontwikkeld. Ook wordt het zelfbeschikkingsrecht van landen, zoals vastgelegd in artikel 1 van het Handvest van de Verenigde Naties, niet afgeschaft.

Ik wil u eraan herinneren dat noch bij het ontstaan van de USSR, noch na de Tweede Wereldoorlog, de mensen die in bepaalde gebieden woonden die deel uitmaken van het huidige Oekraïne, zich ooit afvroegen hoe zij hun leven wilden inrichten. Vrijheid staat centraal in ons beleid. Keuzevrijheid voor iedereen om zelfstandig zijn of haar eigen toekomst en de toekomst van zijn of haar kinderen te bepalen. En wij vinden het belangrijk dat dit recht – het recht om te kiezen – kan worden uitgeoefend door alle volkeren die op het grondgebied van het huidige Oekraïne leven, door iedereen die dat wil.

In dit verband doe ik ook een beroep op de burgers van Oekraïne. In 2014 werd Rusland verplicht de inwoners van de Krim en Sebastopol te beschermen tegen degenen die u zelf "nazi's" noemt. De mensen van de Krim en Sebastopol hebben ervoor gekozen om bij hun historische thuisland, Rusland, te blijven en wij hebben hen daarin gesteund. Ik herhaal, wij kunnen eenvoudigweg niet anders.

De gebeurtenissen van vandaag hebben niets te maken met de wens om de belangen van Oekraïne en het Oekraïense volk te schaden. Ze hebben te maken met de bescherming van Rusland zelf tegen degenen die Oekraïne gegijzeld hebben en dit tegen ons land en zijn bevolking willen gebruiken.

Ik herhaal: onze acties zijn een vorm van zelfverdediging tegen de bedreigingen die voor ons zijn gecreëerd en tegen een nog grotere ramp dan die welke zich nu voordoet. Hoe moeilijk het ook is, ik vraag u om dit te begrijpen en roep u op tot samenwerking om deze tragische bladzijde zo snel mogelijk om te slaan en samen verder te gaan.

We laten niemand zich met onze zaken en onze relaties bemoeien, maar bouwen deze onafhankelijk van elkaar op. Zo scheppen we de noodzakelijke voorwaarden om alle problemen te overwinnen en versterken we onszelf van binnenuit als één geheel, ondanks het bestaan van staatsgrenzen. Ik geloof hierin, dit is precies onze toekomst.

Ik moet mij ook richten tot de militairen van de Oekraïense strijdkrachten.

Beste kameraden! Jullie vaders, grootvaders en overgrootvaders hebben niet tegen de nazi's gevochten en ons gemeenschappelijke vaderland verdedigd, zodat de huidige neonazi's de macht in Oekraïne konden grijpen. U hebt een eed van trouw afgelegd aan het Oekraïense volk, en niet aan de anti-volksjunta die Oekraïne berooft en deze mensen belachelijk maakt.

Voer haar criminele bevelen niet uit. Ik verzoek u dringend om onmiddellijk uw wapens neer te leggen en naar huis te gaan. Ik zal het uitleggen: alle Oekraïense militairen die aan deze voorwaarde voldoen, mogen het strijdtoneel verlaten en terugkeren naar hun gezinnen.

Ik wil nogmaals benadrukken dat de verantwoordelijkheid voor eventueel bloedvergieten volledig bij het geweten van het regime in Oekraïne ligt.

Nu een paar belangrijke, heel belangrijke woorden voor hen die in de verleiding zouden kunnen komen om zich van buitenaf te bemoeien met de gebeurtenissen die plaatsvinden. Iedereen die ons probeert te hinderen, en vooral een bedreiging vormt voor ons land, voor ons volk, moet weten dat de Russische reactie onmiddellijk zal zijn en tot zulke gevolgen zal leiden als u nog nooit in uw geschiedenis hebt meegemaakt. Wij zijn voorbereid op elke ontwikkeling van evenementen. Alle noodzakelijke beslissingen in dit verband zijn genomen. Ik hoop dat er naar mij geluisterd wordt.

Beste burgers van Rusland!

Het welzijn, het bestaan van hele staten en volkeren, hun succes en levensvatbaarheid vinden altijd hun oorsprong in het krachtige wortelsysteem van hun cultuur en waarden, de ervaringen en tradities van hun voorouders en zijn uiteraard direct afhankelijk van het vermogen om zich snel aan te passen aan een voortdurend veranderend leven, van de samenhang van de samenleving, van haar bereidheid om zich te consolideren en alle krachten te bundelen om vooruit te komen.

Kracht is altijd nodig – altijd, maar kracht kan van verschillende kwaliteit zijn. De basis van het beleid van het ‘rijk van leugens’, waar ik aan het begin van mijn toespraak over sprak, is in de eerste plaats bruut, regelrecht geweld. In zulke gevallen zeggen we: “Als je kracht hebt, heb je geen hersens nodig.”

En jij en ik weten dat echte kracht ligt in rechtvaardigheid en waarheid, die aan onze kant staan. En als dat zo is, dan is het moeilijk om het er niet mee eens te zijn dat het juist kracht en strijdvaardigheid zijn die ten grondslag liggen aan onafhankelijkheid en soevereiniteit, en die de noodzakelijke basis vormen waarop men op betrouwbare wijze zijn toekomst, zijn thuis, zijn familie en zijn vaderland kan bouwen.

Beste landgenoten!

Ik heb er vertrouwen in dat de soldaten en officieren van de Russische strijdkrachten, die toegewijd zijn aan hun land, hun plicht professioneel en moedig zullen vervullen. Ik twijfel er niet aan dat alle overheidsniveaus, specialisten die verantwoordelijk zijn voor de stabiliteit van onze economie, ons financiële systeem, de sociale sfeer, de leiders van onze bedrijven en alle Russische bedrijven op een gecoördineerde en effectieve manier zullen optreden. Ik reken op een geconsolideerd, patriottisch standpunt van alle parlementaire partijen en publieke machten.

Uiteindelijk ligt het lot van Rusland, zoals altijd in de geschiedenis, in de veilige handen van onze multinationale bevolking. Dit betekent dat de genomen beslissingen zullen worden uitgevoerd, de gestelde doelen zullen worden bereikt en de veiligheid van ons moederland op betrouwbare wijze zal worden gewaarborgd.

Ik geloof in uw steun, in de onoverwinnelijke kracht die onze liefde voor het Vaderland ons geeft.

Gepubliceerd in de secties: Nieuws, Toespraken en transcripties

Publicatiedatum: 24 februari 2022, 06:00

Tekstversie